

ikke kommer over Orehoved, da det er forbundet med store Vanskeligheder, idet Indladningen af Vognen paa Færgen og Udladningen og Overfarten tilsammen tager mindst 3 Timer. Dår har Dampskibsselskabet Masnedsund—Stubbekøbing indrettet en Route med en god Damper, som 3 Gange daglig tager Automobilet til Stubbekøbing, saaledes at den virkelige Automobilroute bliver Stubbekøbing—Gedser og ikke Orehoved—Gedser.

Der er endelig forskellige smaa Anker, som jeg gerne med det samme vilde fremføre. Jeg forstaa ikke rigtigt, hvorfor Lygterne ikke maa lyse saa godt som muligt. Efter Forslaget maa de ikke lyse mere end 16 m; men naar man vil køre med Automobil, er det, jeg vil næsten sige, lidt risikabelt, at de ikke maa lyse mere end 16 m frem. I Lovforslaget staa der, at de ikke maa lyse under 12 m og ikke over 16 m. En almindelig god Automobillygte lyser ca. 100 Alen, og det er ikke en Smule for meget. De fleste, som bruger disse Køretøjer, er enige om, at det er i høj Grad vigtigt, at man har Lygter, som lyser langt frem, og at en Lygte, som kun lyser to Gange Vognens Længde, er for lidt. Man bør absolut have en stærkere Lygte, som lyser længere.

Endelig er der Bestemmelsen om, at Automobilet skal stoppe ved Sporvognsstoppestederne. Jeg kan nu ikke tænke mig andet, end at det vil volde meget væsentlige Ubehageligheder for Trafikken her i København. Hvis man sagde, at de ikke maatte køre forbi med stærkere Fart end den, med hvilken et Menneske kan gaa, kunde jeg finde det i høj Grad heldigt. I alle Tilfælde er der ingen Tvivl om, at det er en stor Ulempe for Folk at skulle stige ud af eller ind i en Sporvogn dår, hvor Automobilet rucher forbi i det samme; det er forbundet med stor Fare; men at forbyde Automobilet at køre forbi, medens Sporvognen holder og Folk stiger ud og ind, er en stor Ulempe for Trafikken, da der jo er Sporvogne paa alle Hovedrouter og Automobilet alle Steder.

Jeg skal endnu omtale nogle smaa Enkeltheder i Forslaget. Der staa i § 18, 2det Stk.: „Øvelseskørsel for Personer, der uddanner sig til Førere, kan med Motorvogne finde Sted overalt, hvor Færdsel med Motorvogne er tilladt, naar der paa Vognen ved Siden af Eleven findes en som Lærer godkendt Person, der anses for at være Fører af Vognen“. Men jeg kan ikke se rettere, end at efter dette er det f. Eks. forbudt mig at tage Undervisning i at

køre hos min Chauffør; jeg har en meget dygtig Mand til Chauffør, men han er ikke anerkendt som Lærer. Han har selvfølgelig sit Kørebrev; men efter hvad der staa her i Forslaget, maa jeg for at kunne undervises af min Chauffør faa ham anerkendt som Lærer af Amtmanden.

Saa staa der i § 25, sidste Stk.: „Naar Vejene er ryddede for Sne, skal Motorvogne, naar de møder kørende eller ridende, være pligtige til at køre saa langt tilbage, at Omkørsel kan finde Sted.“ Det var nærmere rigtigt, naar man sagde: Naar Vejene ikke er ryddede for Sne; Meningen maa naturligvis være den, at der findes Snekasser, Sne-driver, som er gravet saa snævert igennem, at Vogne ikke kan mødes. Jeg synes, at der maa kunne findes en mere praktisk Form til at udtrykke det paa end den, der er anvendt her i Forslaget.

I § 33, som handler om Erstatningsbestemmelserne, staa der i første Stykke: „Sker der ved Sammenstød med de i denne Lov omhandlede Køretøjer eller derved, at vejfarendes Heste bliver sky for bemeldte Køretøjer, eller paa anden lignende Maade i Køretøjets Nærhed Skade paa Person eller Gods“ o. s. v. Jeg synes, at det er at føre Erstatningspligten noget langt ud, naar en Motorejer endogsaa skal være pligtig at erstatte Skade, som er sket i Køretøjets Nærhed; jeg synes, at det er at gaa en lille Smule vidt i Erstatningskravet.

I § 33, 3die Stykke, staa der: „Erstatningsansvaret paahviler den — være sig Ejer eller Bruger —, der benytter Køretøjet eller lader det benytte til Færdsel“. Det forekommer mig, at denne Bestemmelse medfører, at naar en Mand kører i en Droske i København og Drosken paakører en Sporvogn, eller hvad det er, eller kører en Mand over, er det Manden, som sidder inde i Drosken, og som har lejet den, der kommer til at betale. Det kan ikke nægtes, at det er ham, som i Øjeblikket benytter Køretøjet. Det er muligt, at jeg har misforstaaet Bestemmelsen, men saaledes som det staa; forekommer det mig, at den Mening kan drages ud deraf, og hvis det er Meningen, synes jeg ikke, at det er en heldig Bestemmelse, thi det maa dog være Køretøjets Ejer, som jo er den, der, om jeg saa maa sige, har leveret Chaufføren, hvem Ansvarer kommer til at hvile paa, og ikke den tilfældige Lejer af Vognen.

Med det samme jeg er ved Ansvarer, vil jeg gerne omtale et Spørgsmaal, som slet ikke er omtalt i Automobilloven, men, som det forekommer mig naturligt, blev draget frem, det er nemlig Hundeejers